

Bundesverwaltungsgerichtin 28.1.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa asianajaja, professori Franz Marhold vastaan Baden-Württembergin osavaltio

(Asia C-178/04)

(2004/C 156/11)

Bundesverwaltungsgericht on pyytänyt 28.1.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 15.4.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa asianajaja, professori Franz Marhold vastaan Baden-Württembergin osavaltio seuraavaan kysymykseen:

Katsotaanko EY 39 artiklan nojalla sellaisessa tapauksessa, kun EY:n jäsenvaltion kansalainen, joka oli professorina saksalaisessa yliopistossa virkasuhteessa erääseen Saksan osavaltioon ja sai tällä perusteella Gesetz über die Gewährung einer jährlichen Sonderzuwendungin (vuosittaisen erityisbonuksen myöntämistä koskeva laki) mukaisen erityisbonuksen, mutta joka hyväksyi ennen seuraavan vuoden maaliskuun 31. päivää kutsun toisen jäsenvaltion yliopistosta ja siirtyi julkisoikeudelliseen virkasuhteeseen tuohon jäsenvaltioon, SZuWG:n 3 §:n 5 momentin 1 kohta, jonka mukaan ennen maaliskuun 31. päivää eroava saa pitää erityisbonuksen vain silloin, kun uusi virkasuhde on Saksan oikeuden mukaan julkisoikeudellinen, yhteisön oikeuden vastaiseksi?

Tribunale di Genovan 15.3.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Andrea Vassallo vastaan Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate (Azienda)

(Asia C-180/04)

(2004/C 156/12)

Tribunale di Genova on pyytänyt 15.3.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 16.4.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Andrea Vassallo vastaan Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate (Azienda) seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko syrjintäkiellon periaatteen ja tehokkuusperiaatteen (ottaen huomioon erityisesti Italian muiden kuin julkisen sektorin työsuhteiden osalta toteuttamat toimet) valossa 28.6.1999 annettua neuvoston direktiiviä 1999/70/EY (1 artiklaa sekä direktiivillä täytäntöönpannun EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n puitesopimuksen 1 lausekkeen b alakohtaa sekä 5 lauseketta) tulkittava siten, että sen kanssa ristiriidassa on 30.3.2001 annetun decreto legislativon nro 165 36 §:n

kaltainen kansallinen säännös, jossa ei säädetä, ”millä edellytyksillä määräaikaista työsuhteita tai työsuhteita ... pidetään toistaiseksi voimassa olevina työsuhteina tai työsuhteina” ja jossa estetään lähtökohtaisesti ja täydellisesti se, että tällaisia sopimuksia tai työsuhteita väärinkäytettäessä työsuhteista saattaa tulla toistaiseksi voimassa olevia?

2. Mikäli ensimmäiseen kysymykseen on vastattava myöntävästi, onko, ottaen huomioon, että sen täytäntöönpanolle varattu määräaika on päättynyt, 28.6.1999 annettua neuvoston direktiiviä 1999/70/EY (ja erityisesti 5 lauseketta) ja asiaan soveltuvia yhteisön oikeusperiaatteita — myös decreto legislativon 368/2001 ja erityisesti sen 5 artiklan, jonka mukaan määräaikaisten työsuhteiden tai työsuhteen väärinkäyttötapaussessa normaalin seurauksena on, että siitä tulee toistaiseksi voimassa oleva — tulkittava siten, että siinä myönnetään yksityisille todellinen oikeus, johon he voivat välittömästi vedota kansallisen oikeuden (eli esillä olevassa asiassa decreto legislativon 368/2001 säännösten) nojalla sen toteamiseksi, että heillä on toistaiseksi voimassa oleva työsuhde?

3. Mikäli ensimmäiseen kysymykseen on vastattava myöntävästi ja toiseen kysymykseen kieltävästi, onko, ottaen huomioon, että direktiivin täytäntöönpanolle varattu määräaika on päättynyt, 28.6.1999 annettua neuvoston direktiiviä 1999/70/EY (ja erityisesti 5 lauseketta) ja asiaan soveltuvia yhteisön oikeusperiaatteita tulkittava siten, että yksityisillä on yksinomaan oikeus korvaukseen siitä vahingosta, jota on saattanut aiheutua siitä, että Italian tasavalta on laiminlyönyt toteuttaa asianmukaiset toimet, joilla estettäisiin julkista sektoria käyttämästä väärin määräaikaista työsuhteita ja/tai työsuhteita?

Korkeimman hallinto-oikeuden 16.4.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö Uudenkaupungin kaupungin vireille panemassa asiassa

(Asia C-184/04)

(2004/C 156/13)

Korkein hallinto-oikeus on pyytänyt 16.4.2004 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 19.4.2004, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta Uudenkaupungin kaupungin vireille panemassa asiassa ennakkoratkaisua seuraaviin kysymyksiin:

1. Onko direktiivin 77/388/ETY⁽¹⁾ 20 artiklaa tulkittava niin, että artiklan mukainen vähennysten tarkistaminen on investointivaroiden osalta jäsenvaltiolle pakollinen, ellei artiklan 5 kohdasta muuta johdu?

2. Onko direktiivin 20 artiklaa tulkittava niin, että artiklan mukaista vähennysten tarkistamista on sovellettava myös silloin, kun investointitavaraa, tässä tapauksessa kiinteistöä, on ensin käytetty verottomassa toiminnassa, jolloin vähennystä ei ole voitu alunperin tehdä lainkaan, ja vasta myöhemmin oikaisukauden aikana verollisessa toiminnassa?
3. Voidaanko direktiivin 13 artiklan C kohdan 2 alakohtaa tulkita niin, että jäsenvaltio voi rajoittaa kiinteistöinvestointiin liittyvien hankintojen vähennysoikeutta Suomen arvonlisäverolaissa säädettyyn tavoin, jolloin vähennysoikeus estyy kokonaan tämän asian kaltaisissa tilanteissa?
4. Voidaanko direktiivin 17 artiklan 6 kohdan 2 alakohtaa tulkita niin, että jäsenvaltio voi rajoittaa kiinteistöinvestointiin liittyvien hankintojen vähennysoikeutta Suomen arvonlisäverolaissa säädettyyn tavoin, jolloin vähennysoikeus estyy kokonaan tämän asian kaltaisissa tilanteissa?

(¹) Kuudes neuvoston direktiivi, annettu 17 päivänä toukokuuta 1977, jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta — yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määrittämisperuste, EYVL, Erityispainos 1994, 9/Nide 1, s. 28

Conseil d'État'n (Belgia) hallintoasioiden jaoston 14.2004 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa P. Housieaux vastaan Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale, väliintulijoina société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) ja SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)

(Asia C-186/04)

(2004/C 156/14)

Conseil d'État'n (Belgia) hallintoasioiden jaosto on pyytänyt 14.2004 tekemällään päätöksellä Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa P. Housieaux vastaan Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale, väliintulijoina société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) ja SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.), seuraaviin kysymyksiin:

- 1) Onko ympäristöä koskevan tiedon saannin vapaudesta (¹) 7 päivänä kesäkuuta 1990 annetun neuvoston direktiivin 90/313/ETY 3 artiklan 4 kohtaa tulkittava siten, että siinä mainittu kahden kuukauden määräaika on ohjeellinen määräaika, toisin sanoen sille viranomaiselle vain viitteellinen määräaika, jolle tietopyyntö on esitetty, vai siten, että tämä määräaika on ehdoton ja että kyseisen viranomaisen on noudatettava sitä?
- 2) Mikä on edellä mainitun direktiivin 4 artiklassa tarkoitettu "päätös", johon tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta

voidaan hakea muutosta "kyseisen kansallisen oikeusjärjestuksen mukaisesti" siinä tapauksessa, että kahden kuukauden määräajan katsotaan olevan ehdoton ja kun tämän määräajan päätyttyä viranomainen, jolle tietopyyntö on esitetty, ei ole tehnyt mitään päätöstä?

- 3) Onko edellä mainitun direktiivin 3 artiklan 4 kohtaa ja 4 artiklaa tulkittava siten, että niissä esitetään, että "kyseisessä kansallisessa oikeusjärjestelmässä" tulkitaan tietopyynnön vastaanottaneen viranomaisen vaitioloa, jota on jatkunut direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua kaksi kuukautta, siten, että kyseessä on pyynnön implisiittisesti hylkäävä päätös, jota ei siis ole perusteltu, mutta johon voidaan hakea 4 artiklassa tarkoitettua muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta?
- 4) Onko direktiivin 3 artiklan 4 kohtaa ja 4 artiklaa tulkittava siten, että jos direktiivin 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua määräajan katsotaan olevan ohjeellinen määräaika, niissä esitetään, että "kansallisessa oikeusjärjestelmässä" voidaan säätää tietopyynnön esittäjällä olevasta mahdollisuudesta vaatia viranomaiselta vastausta sen esittämään tietopyyntöön tietystä määräajassa siten, että jos viranomainen jättää yhä vastaamatta, tämän jatkuvan vaitiolon voidaan katsoa muodostavan tietopyynnön epäämistä koskevan implisiittisen päätöksen, johon voidaan hakea muutosta tuomioistuimelta tai hallintoviranomaiselta?

(¹) EYVL C 158, 23.6.1990, s. 56.

Graham Frenchin, John Neigerin ja Michael Leightonin 23.4.2004 tekemä valitus Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston asiassa T-319/03, Graham French, John Steven Neiger, Michael Leighton, John Frederick Richard Pascoe, Richard Micklethwait ja Ruth Margaret Micklethwait vastaan Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan yhteisöjen komissio, antamasta määräyksestä

(Asia C-190/04 P)

(2004/C 156/15)

Graham French, John Neiger ja Michael Leighton ovat valittaneet 23.4.2004 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimeen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen asteen tuomioistuimen viidennen jaoston 20.2.2004 asiassa T-319/03, Graham French, John Steven Neiger, Michael Leighton, John Frederick Richard Pascoe, Richard Micklethwait ja Ruth Margaret Micklethwait vastaan Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan yhteisöjen komissio, antamasta määräyksestä. Valittajien edustajana on solicitor-advocate J.S. Barnett.